

ærede Forslagsstillere at gennemføre den Tanke, som i Virkeligheden laa til Grund for Loven i 1892, nemlig helt at overføre disse Sager til Politimesterens Behandling, og da navnlig saaledes, at Opholdskommunerne helt kunne gaa ud af disse Sagers Behandling. Det var jo givet, at saa længe Byrderne til syvende og sidst skulde paa hvile Kommunerne, kunde man ikke lade navnlig Forsørgelseskommunen træde tilbage, thi den skulde jo til sidst betale Gildet, men ved at udelade Opholdskommunens Deltagelse, vilde der være et væsentligt Fremskridt naaet. Naar man saaledes overlod Hovedforhandlingen af Sagen til Politimestrene, saa anbefalede jeg tillige, at det Forskud, der skulde udredes, kunde tages af Politikassen, der i Reglen vilde være i Stand til at udrede det, da den har tilstrækkelige Midler at raade over. De ærede Forslagsstillere sluttede sig velvilligt til denne Tanke, og det var det, som vi søgte at gennemføre i Fjor, hvortil vi fandt Tilslutning saavel fra det andet Tings Side som fra den daværende Justitsministers Side. Det lykkedes imidlertid ikke i Fjor at føre Sagen igennem, idet den først kom op i det andet Ting i Samlingens allersidste Dage, og først i Aar er den bleven oversendt til Landstinget paa et saadant Tidspunkt, at Landstingets endelige Mening derom kunde foreligge. Man har fra det andet Ting i det væsentlige sluttet sig til Lovforslagets Tanke og kun foretaget enkelte Ændringer, som det ærede Medlem, der nu talte, udførlig har gjort Rede for. Blandt disse er der kun en Ændring, som jeg beklager er sket, fordi den rammer i alt Fald nær ved Kernen af det foreliggende Lovforslag. Det er nemlig den Ændring, som udelader Bestemmelsen om, at Forskuddet tages af Politikasserne, og i Stedet for bestemmer, at Beløbet skal udredes af Amtsrepartitionsfondene og i Købstæderne af Kæmnerkasserne. Man har til Grund derfor i Landstingets Betænkning sagt, at det ikke var vel begrundet at lade Politikasserne staa i Forskud for Udgifter, der udredes væsentlig i Forsørgelsesøjemed og ikke i Politøjemed. Det forekommer mig ikke, at denne Motivering er overbevisende, og da navnlig ikke, naar man erindrer, at Tanken med at overlade disse Sager til Politimestrenes Behandling ikke alene var at lette Sogneraadene for det dermed forbundne Arbejde, men tillige at gøre disse Sagers Behandling til Politisager og derved aabne Adgang for en Betragtning af Alimentations-sager, som kunde være ret heldig i mange

Retninger. Det er aabenbart Lovforslagets Mening ikke at betragte disse Sager alene som Forsørgelsessager, og naar deres Behandling er lagt i Politimestrenes Haand, forekommer det mig, at det er en ganske naturlig Ordning ogsaa at tage Forskuddet af Politikasserne, for saa vidt de kunne yde det. Det var jo givet, at der maatte være Adgang til, at disse kunde modtage Forskud, naar Midler i selve Kasserne savnedes. Derfor siger jeg, at denne Ændring, der er foretagen i det andet Ting, rammer i alt Fald nær ved Lovforslagets Kerne, og det kunde komme til at faa en uheldig Virkning. Man har jo nemlig ved Lovforslaget nu lagt Skønnet over, hvorvidt der hos Barnefaderen kan indkræves Bidrag, helt eller delvis, i Politimestrenes Haand. Forsørgelseskommunen har ikke mere dermed at gøre, og det vilde da ligge nær, at der ogsaa føjedes nogen økonomisk Interesse for Politikontorerne, Herredskontorerne, til dette Spørgsmaals Afgørelse, og om det ikke just var af meget indgribende Vægt, havde det dog noget at sige, at det blev Politikassen, der kom til at staa i disse Forskud, og at altsaa de paa-gældende Kontorer vare interesserede i at faa disse Bidrag tilbagebetalte og navnlig hurtig tilbagebetalte, saa at Sagens Behandling i det hele kunde fremmes. Det er det, man lider mest under ved alle disse Alimentationssager omkring i Kommunerne, at deres Behandling trækkes saaledes i Langdrag, at det foranlediger mange Klager og foranlediger adskillig Skade. Jeg vilde derfor have sat megen Pris paa, om vi kunde have fastholdt denne Bestemmelse, at Politikassen skulde udrede Forskuddene. Jeg vil føje til, at jeg havde nogen Grund til at tro, at den Modstand, der var fremkommen derimod i Landstinget, ikke var uovervindelig. Imidlertid have de Medlemmer, som vare Medlemmer af det Udvalg, der behandlede Sagen i Fjor, været samlede for at drøfte denne Sag, og der har jeg fremstillet min Opfattelse af dette Forhold. Men man har fra de øvrige Medlemmers Side ment, at der ikke var tilstrækkelig Føje til at udsætte denne Sags endelige Afgørelse af Hensyn til dette Punkt, og da jeg ikke fandt nogen Tilslutning til min Tanke, har jeg selvfølgelig heller ikke villet fremsætte den i Ændringsforslags Form, det vilde jo være unyttigt. Idet jeg altsaa kun beklager dette, maa jeg paa den anden Side erkende, at den anden Side af Sagen, nemlig den, der gaar ud paa at lade Opholdskommunen træde helt ud af disse Sagers